Andremis Andrei

Intuiția Zeilor

I

Zeii s-au născut ca să arate binele în lume, iar oamenii ca să-l evite !

Loteria Priorităților

”Felicitări ! Ați câștigat 7.000.000 de euro” ! ”După cinci luni în sfârșit se câștiga merele premiu la loterie !”. ”Marele premiul la loto a fost revendicat !”. ”Vezi numerele care au făcut un om fericit cu suma de peste 7 milioane de euro !”. ”Incredibil ! A fost câștigat lozul cel mare !”. „Astăzi Loteria Română oferă marele premiu câștigat !” ”Cele 7 milioane de euro și-au găsit în sfârșit câștigător ! ” ”Câștigătorul marelui premiu de la loterie vine azi în București să-și revendice premiul !”

Simțeam că înnebunesc când vedeam la fiecare chișc de ziare, la fiecare om din autobuz și de pe stradă, ce citeau ziarele cu aceste titluri. Nu era nici 9 dimineața și cât am parcurs drumul de pe Primăverii până în Piața Romană, aceste titluri repetitive ce le vedeam la fiecare metru începeau să mă dispere la culmea. De ce o fi oamenii atât de interesați pentru lucrurile pe care nu le au ? De abia așteptam să ajung la birou și izola în rapoarte pentru a scăpa de nebunia de afară ce mă enervase încă din prima zi a săptămânii.

Dincolo de aceste titluri, curiozitatea mea nu se oprea la ele ci asupra câștigătorului. Cine era ? Ce fel de om este ? Este sărac, este bogat, este bolnav, este puternic, este talentat, are cancer ? Ce planuri interesante are ? Ce va face cu banii ? De abia așteptam să aflu aceste răspunsuri de la șeful meu.

Mă numesc Tudor Păunescu, lucrez la Loteria Română de 12 ani, am 38 de ani. Sunt Consilier Strategic al Loteriei Române, adică sunt creierul ei ce se ocupă de drepturi de autor, de strategia numerelor și de calitatea jocului, analizez unele informații etc. Ador ceea ce fac ! Biroul meu nu este la sediul central ci întrun apartament cu trei camere în Piața Amzei din Romană, unde puțini cunosc acest lucru pentru ca noi să lucrăm liniștiți și în pace pentru a nu fi presați de presă sau de genii ai numerelor ce și-au ratat carierele. În acest apartament se gândesc lucrurile importante ale Loteriei.

- Ghici cine a câștigat ? intră nervos pe ușă Emil Alecsandrecu de 54 de ani,

șeful meu și Președintele real al Loteriei Române.

- Cine ? Că de dimineață aștept răspunsul acesta !
- Intră pe la ora 11 dimineața un gras, cu un tricou negru ce de abia îi venea,

cu o cămașă deasupra și care mirosea a pește și carne de vită. Îl salut și mă strânge de mână foarte grosolan, aruncând cu scuipat în fața mea. Mă fac că scap o mapă jos pentru pentru a se apleca ca să îi văd lanțul de aur gros. L-am întrebat cum a fost drumul, dacă a obosit și mi-a spus că a venit cu trenul de dimineața din Prahova, că s-a rătăcit prin București și că a luat multe autobuze și că a dat ultimii bani pe bilete.

- Dar nu a fost așa să înțeleg …! intervin eu nemulțumit de calitatea câștigătorului celor 7 milioane de euro.
- Băieții mei l-au văzut că a lăsat mercedesul negru scump la câteva străzi și

au aflat că are o vilă de trei etaje și un cazier puțin murdar. Iar înainte să vină la sediul nostru central a trecut pe la Hotel Intercontinental ca să mănânce la ultimul etaj de 400 de euro cu alți cinci prieteni. Era îmbrăcat

de lux la hotel iar în mașină s-a schimbat, ca să pară un om sărăcăcios. La dracu cu toți câștigătorii ! Nu mai suport ! În ultimii zece ani doar un câștigător care trăia de pe o zi pe alta a câștigat premiul cel mare. Niciodată nu a câștigat o familie cu copii supradotați, o familie cu viitori mari sportivi, cu oameni foarte talentați în fizică, informatică ! Niciodată nu a câștigat un om care avea nevoie de un transplant foarte scump. Niciodată la noi nu a câștigat un mare inventator. M-am săturat să tot câștige oamenii care nu fac nimic pentru societatea în care trăiesc, enervându-se șeful !

- Câtă dreptate ai ! Demult sunt și eu revoltat de aceste câștiguri nedrepte.

Niciun câștigător nu a făcut ceva pentru țara asta, pentru mediul său constructiv ! Au fost câțiva care au aruncat bani în stânga și dreapta și gata s-au spălat pe mâini. De ce oamenii nu sunt capabili să fie responsabili de ceea ce au și a ajuta pe alții ?

De multe ori purtam astfel de discuții cu Emil, pentru că mereu ne interesam despre situația câștigătorului și despre viitoarele proiecte ale lui.

- L-am întrebat la final pe Gheorghe Măgaru, că acesta e numele lui, ce o să

facă cu banii ! Era revoltat la început pentru impozit dar când totuși a văzut cecul în mână a început să transpire și să miroase și mai urât. Mi-a spus că va dona bani la biserica la care merge și că mai dona niște bani și unui centru de copii abandonați și că va călători în Europa iar celor 4 copii le vor cumpăra cărți și jucării ! Apoi după declarația de presă unde zâmbea mult, a dispărut pur și simplu. Toți câștigătorii atât știu să spună : că vor dona banii la biserică , tipic românesc. Însă băieții de la informații mi-au spus că demult vrea să plătească niște cântăreți și să apară prin niște videoclipuri. Iată, acesta e visul lui, să devină mare vedetă și să cunoască actrițe porno. La dracu cu ăștia ! Ce zi handicapată am avut !

- Cunosc sentimentul și întrun fel îmi pare bine că nu l-am văzut deși mâine îi

va apărea poza în toate ziarele, spre fericirea lui ! îi vorbi calm, servindu-l cu ceai.

- Nu detest ca oamenii să câștige prin noroc… dar să mai câștige și oameni care pot face ceva pentru societate ! Aș fi mult mai fericit dacă din când în când mai apare câte un astfel de câștigător … civic sa spunem ! Plec chiar de azi la țară la mine pentru câteva zile, vorbește Emil epuizat și foarte obosit psihic, să mă relaxez și să meditez în liniște. Mă simt ca după un stop cardiac. Tudor te las pe tine să rezolvi alte probleme și cu consilierii principali.
- Chiar îți recomand să te retragi ! Nu mai e nevoie de tine aici. Dacă intervine

ceva, vom folosi purtătorul de cuvânt. Uite ce îți propun. Odihnește-te și vino duminică la grătar dumincă în familia mea ! Am niște idei de a rezolva problema noastră morală ce ne consumă pe noi. Cunosc toate jocurile de tip loto din lume după cum știi. Asta mi-e meseria și o ador enorm. Cred că pot să inventez un not joc de tip loto care poate să ofere o șansă și unor oameni constructivi societății. O să discutăm duminică, până atunci voi dormi aici ca să analizez toate posibilitățile ! îi vorbesc eu hotărât.

- Dacă ai nevoie de avocați, de consilieri, de oameni ai informațiilor, apelează

cu mare drag din partea mea ! Pe duminică dragule !

Duminică după ce pierdem peste două ore la grătar și discuții comune, eu cu Emil ne furișăm de soțiile și copii noștrii, îndreptându-ne spre Pădurea Comana, la 30 de km de București, pentru a discuta în liniște. Emil nu știa ce vroiam să-i spun însă era la fel de nerăbdător ca și mine.

Între timp Gheorghe Măgaru deja apăruse la două posturi Tv unde i se dedicaseră câteva melodii, el aruncând cu banii în acei care țineau microfoanele în mână. La biserică a dat 300 de euro iar la școala de lângă el doar 400 de euro, lăudându-se că este un bun cetățean.

Am ajuns în Pădurea Comana unde nu era nicio țipenie de om sau de poluare bucureșteană. Defac sticla rară cu vin și încep să vorbesc cu emoții:

- Loteria noastră nu trebuie să fie Loteria Milei, Emil, ci propun să fie una a Performanței !
- Sunt de acord cu tine ! Continuă te rog, îmi replică Emil nerăbdător.
- Suntem o loterie ce avem mai bine de un secol însă nu totdeauna am reușit

să ajutăm pe acei oameni care merită cu adevărat. Iată ce propun ! Hai să creăm un joc de tip loto doar pentru astfel de oameni. Oameni care merită un sprijin din partea noastră nu pentru propriile economii ci pentru proiectele sale care pot face ceva pentru mediul și societatea noastră. Avem atâția oameni rătăciți prin țară și care au proiecte extraordinare pentru omenire însă nimeni nu îi ajută pentru că societatea îi judecă și etichetează foarte repede. Știi că trăim într-o societate banală care nu e pregătită pentru proiecte extraordinare ! Vreau să facem o loterie doar pentru astfel de oameni care sunt dispuși să facă mari eforturi pentru pasiunile lor și a învinge cotidianul. Deci ... ei să vină la noi să-și depună proiectele lor și în funcție de calitatea, valoarea și importanța lor, odată pe săptămână să fie ales proiectul câștigător. Sumele pentru proiectul câștigător vor veni din celălalte jocuri de tip loto. Uite m-am gândit la un procent de 1,5 obținut din câștigul total din jocul de tip loto 6 din 49, 5 din 40, Joker și Noroc deocamdată. Un procent din fiecare, odată pe săptămână. Nu este un procent mare și nici unul nesemnificativ. Practic, din acest venit, în funcție

de acesta și de importanța proiectului vom plăti câștigătorul sau câștigătorii. Câteodată, pentru mari oameni, e nevoie de un mic impuls pentru a-și îndeplini marile vise pentru care s-au născut ! Din venitul nostru săptămânal pe care îl știm, chiar și 10.000 de euro pentru un om care și-a planificat proiectul, viitorul, propriile eforturi, acești bani sunt mai mult decât suficienți. Cunoaștem atâtea situații în care mari afaceriști, inventator, mari vizionari, au pornit de la 100 de dolari și acum sunt milioanari. Eu cred cu o mare tărie că și printre noi există astfel de oameni ! uitându-mă încrezător în ochii lui, simțind cum am reînviat.

- Deci… Emil făcând o pauză uitându-se spre cer, nu ne interesează olimpici

buni dar nefolositori ci oameni vizionari care pot construi mari lucruri pentru societate ! Și am aceeași convingere ca și tine, uitându-se la mine și transformându-și stările, că acești oameni există cu adevărat printre noi… numai că societatea asta complicată pune mari piedici pentru ca aceștia să iasă în evidență prin talentele lor concrete ! Demult aștept un asemenea proiect ! ciocnind paharele de vin și strălucindu-i ochii. Procentul e atât de nesemnificativ pentru venitul nostru, dar atât de important pentru astfel de oameni care obțin ceva util pentru societatea noastră, astfel misiunea… noastră începe să prindă culoare.

- Astfel… loteria noastră oferă șansa ca oamenii să joace și să câștige după noroc dar oferă și șansa unor astfel de oameni deosebiți care pot să-și înscrie proiectele, odată acceptate, după importanța și valoarea lor, după prioritate, unul cu siguranță va câștiga odată pe săptămână șansa de a-și realiza marele proiect ! Din acest motiv, aș numi acest joc de tip loto, Loteria Priorităților !
- Este perfect, logic și practic ! Avem puterea de a înființa această Loterie !

Nu degeaba m-am retras la țară, pentru a mă documenta despre înființarea unui noi joc de tip loto pentru că simțeam că vei veni cu o soluție reală. Și da, putem să creăm Loteria Priorităților ! vorbește încântat Emil. Și la naiba, dacă oamenii nu ar crea și bine atunci cine ?

- Ar trebui sa devină o intuiție la oameni, ca sa facă fapte bune ...
- De acord !... medită Emil.
- În două zile vei avea dosarul cu detalii ! E timpul să mergem la soțiile noastre !

După patru luni, jocul Loteria Priorităților a început timid, fără o mare promovare, fiind doar niște broșuri informative la fiecare sediu loto, de culoare alb, gri, albastru și negru. Nu se dădeau detalii cum era selectat dosarul, ce bani erau dispuși pentru el și multe alte detalii lipseau. Oamenii, cu cât vor primi mai multe detalii, cu atât vor încerca să te șantajeze și în mai multe detalii. Cei care aveau să vadă, vedeau ! S-a creat și o comisie la București unde erau analizate toate proiectele.

- Acum suntem amândoi nerăbdători să oferim șansa unor astfel de oameni

care vor să facă ceva pentru mediul în care trăiesc !!! vorbind din biroul meu, nerăbdător cu Emil.

- Și eu aștept ceva impunător ... de bun !

Florăria din Kogălniceanu

Nea Ghiță nu a reuşit să aibă o familie. Tot ce are este o florărie !

El are peste 48 de ani, este înalt, nu foarte gras, cu musteață, cu câțiva dinți iar colarea pielii o are puțin închisă. De 20 de ani a venit în Bucureşti şi locuieşte întro cămăruță comodă şi linişttită de pe Berzei. A lucrat primii şase ani în Piața Obor, apoi cu ajutorul unui prieten din copilărie ce l-a împrumutat cu nişte bani, a cumpărat spațiu pentru o florărie în Piața Kogălniceanu, chiar lângă BRD-ul de acum, aproape de stația de autobuz lui 61,66,69,70,79,85,90,91,92,336 şi 601.

Florăria e simplă, ca toate celălalte, fiind întro cabină albă de termopan. În interior are trepte din lemn, o masă, o pătură şi un tablou cu portretul său făcut de un pictor al străzii ce a murit acum 3 ani, iar afară are un scaun din lemn.

Nea Ghiță nu suportă să stea în spații închise şi indiferent de vreme, el stă mereu afară.

Când te apropii de florăria lui, se uită în ochii tăi, îți zâmbeşte şi nu te întreabă : Ce flori doriți ? Te va saluta călduros, îți citeşte starea şi e foarte posibil să te întrebe : Ce mai faceți ? Cum vă simțiți ? Ați avut o zi grea ? Cu sănătatea cum stați ? Copii se descurcă la şcoală ? Soția dumneavoastră când mai face plăcinte din alea bune ? Când îl trimiteți pe soțul să mă bată la zaruri ? Ați văzut prostiile ce le scot ăştia din parlament ? Oare vor mai tăia din pensii ? Cât o mai fi întreținerea luna asta ? Vecinul e bine ? Nu vreți să bem o cafea până vă alegeți florile ?

E un tonomat cu cafea la 1 leu, aproape de el şi le face cinste unor cunoscuți pentru a mai bârfi cu ei. Nu suportă să stea singur şi să nu aibă la ce se gândi ! Când se întâmplă să nu aibă cu cine vorbi, le pune întrebările câinilor nelispsiți de la florăria sa. El ştie, indiferent că va vinde azi o mie de flori sau zece, mâine va vinde din nou flori !

Din acest motiv, florăria sa e cea mai cunoscută din Piața Kogălniceanu, cea mai vizitată şi mereu înconjurată de oameni zâmbitori din diferite clase sociale chiar dacă mai sunt florării în piață. Florile lui ajung chiar şi în clădirea Guvernului.

Prietenul care l-a ajutat să cumpere spațiu pentru florărie, i-a anulat restul de datorie pe care o avea. El a fost primarul sectorului 5 iar acum e Ministrul Economiei şi l-a protejat pe Nea Ghiță de situații neplăcute sau de concurenți flămânzi.

Întro seară, după ce închide florăria, Nea Ghiță este invitat în maşină de şoferul prietenului său pentru a merge la el acasă, undeva pe Primăverii.
În vila cu multe etaje, Nea Ghiță intră ca la el acasă fiind aşteptat de acesta cu nişte vin scump.
- Bine ai venit dragul meu prieten ! îl întâmpină ministrul.
- Ehe, la o aşa casă cum să nu fiu binevenit ?
Discută ei cât discută şi la un un moment dat, serios şi îngrijorat, prietenul îi vorbeşte :
- Uite ce e ! ... Nu te mai pot proteja !
- Ce vrei să spui ?
- Am nişte parteneri care vor neapărat spațiul tău ! Eu nu mai sunt primar ca să pot umbla la nişte dosare de proprietate. De când sunt ministru, stau toți cu ochii pe mine şi nu mai poat face mişcări speciale ...
- Vorbeşte mai clar, măi omule ... !

- Omul meu poate să păstreze spațiul pentru florăria ta în schimbul unor bani …

- Ce sumă ?

- Eu nu pot plăti această sumă şi nici nu cred că merită. Cu ei pot cumpărat un alt spațiu frumuşel şi mai mare prin sectorul 1. E vorba de 20.000 de Euro şi şapte ani vei fi lăsat în pace plus că vei avea garanții îmbunătățite din partea partenerilor locali.

- Înțeleg …

- De cinci zile mă tot gândesc la o soluție ! Sunt nişte bani totuşi pe care eu acum nu ți-i pot împrumuta. Nici nu cred că merită … adică înțelegi unde bat.

- Când trebuie plătiți ?

- În două săptămâni. Am să mai caut soluții, să nu-ți faci griji, spune încrezător prietenul său ce ține puțin ochii închişi.

Nea Ghiță se ridică instant să plece spre uşă.

- Şoferul te aşteaptă afară …

- Merg pe jos să mă mai limpezesc de la vin. Hai sănătate….!

Nea Ghiță iese ca împuşcat din vila de pe Primăverii, fiind ruşinat. De unde mama năibii să fac eu rost de aceşti bani, ce l-o fi apucat pe rătăcitul ăsta ? gândea Nea Ghiță.

Nu se îndreaptă spre Berzei şi spre Piața Kogălniceanu. Bea o cafea de la tonomat şi începe să îi întrebe pe câini ce o să se mai aleagă de viața sa, stând pe scaun. Mai bârfeşte cu vânzătorul de la magazinul non-stop apoi deschide florăria, îşi face loc pe o treaptă să doarmă, bagă doi câini în florărie apoi o închide. Se înveleşte cu pătura ce era pe masă şi adorme îmbrățişând câinii cu o o mână.

Bineînțeles că Bucureştiul a aflat imediat de plecarea sa. La florăria sa aveai impresia că e nunta de dimineață până seară pentru că erau foarte

mulți oameni agitați si revoltați că Nea Ghiță pleacă din Kogălniceanu. După aproape o săptămână de la vizită, şoferul prietenului vine iarăşi la Nea Ghiță pentru a-l invita în maşină. De data aceasta, cei doi se întâlnesc undeva în Vitan, întrun depozit.

- Nu credeam că eşti aşa cunoscut ! Până şi florăriile din Iaşi şi Paris au aflat că tu pleci din Kogălniceanu !

- Dacă altceva nu am …

- Totuşi, cred că am găsit o soluție pentru a-ți păstra florăria.

- Ce soluție ?

- Uită-te la această poză ! arătându-i o poză recentă. E o nepoțică de-a ta ! Are 14 ani şi o cheamă Florentina. E din satul nostru Malul Vânăt din Prahova.

- Da ! Da ! Mi-o amintesc ! Am văzuto o singură dată când aveam treabă pe la bunica ei. Sărmana, a rămas fără părinți de la cinci ani.

- Asta spuneam şi eu ! Bunica ei are aproape 92 de ani. Cât crezi că o să mai poată avea grijă de ea ? Hai să-i asigurăm viitorul ! Cunosc un prinț din Emiratele Arabe, arătându-i o poză cu el, care e singur şi foarte trist că nu poate avea copii. Ştii şi tu sentimentul acesta. Eu ți-am mi povestit de acest prinț. El este interesat de această fetiță iar povestea ei l-a sensibilizat mult. Vrea să aibă grijă de ea ! Ce zici ? Bineînțeles că ne ies şi nouă ceva bănuți drăguți.

- Eu ştiu… ?! Nu mă pricep eu la de astea ! Dar ea o să vrea ? întreabă nedumerit Nea Ghiță.

- Ştii bine măi Ghiță în ce condiții trăieşte fata asta ! Acolo va trăi la palat şi va avea orice îşi va dori. Oricum e închisă la culoare şi toți vor crede că e de la arabi.

- Nu ştiu ce să zic …

- Ai aici nişte bani să te duci mâine la fetiță şi să îi ie cadouri. Vezi şi tu care

sunt treburile pe acolo, ce vecini are, te descurci tu acolo, am încredere în tine, spune relaxat ministru.

- Păi sunt mulți bani ...

- Stai liniştit prietene ! Te mai aranjezi şi tu iar nişte bani în plus nu-ți strică.

Nea Ghiță nu părea încântat deloc de propunerea prietenului său. Prost oi fi dar simt că e ceva necurat în toată această lucrare, gândea el.

A doua zi merge să se bărberească, tundă, să-şi cumpere un costum nou şi nişte cadouri pentru fetiță apoi alimente pentru bunica ei. Nu era cheltuitor. Din 500 de euro cât primise i-au mai rămas 380 de euro. Abia a doua zi plecase din Bucureşti, fără să mai treacă pe la florărie.

Ajunge acasă la fetiță iar spre surprinderea lui, Florentina se bucură că-l vede, la fel şi bunica ei. Bunica ei a fost verişoară dreaptă cu mama lui. Îi cumpără ei de 100 de euro lemne ce îi ajung pentru o iarnă întreagă. O bucurie mai mare nici nu se putea pentru bunică. Ea suporta frigul dar fetița avea nevoie mereu de căldură.

Spre seară el îi dă unui vecin de încredere 100 de euro pentru a-l suna în caz că apar maşini străine prin zonă. Fiind obosit, Nea Ghiță se pregăteşte să se odihnească. Intră Florentina în cameră şi îl ia de mână, rugându-l să vină să mănânce cu ele. Când fetița l-a strâns de mână tare, ochii lui au început să lăcrimeze.

Nu i-a spus nimic bunicii de propunerea prietenului său. Pur şi simplu nu simțea să-i spună !

A doua zi, înainte de plecare îi mai lasă bunicii 120 de euro, lui rămându-i 60. Şi-a dat seama că nu are ce face cu banii...

Ajunge pe la ora 9:30 în Gara de Nord din Bucureşti. Urcă în autobuzul 123 pentru a ajunge la florăria sa. Lumea plecaseră deja la servicu, copii la şcoală iar studenții la facultate iar în autobuze nu mai era eglomerație.

În autobuzul în care urcase mai era doar o persoană. Pentru că nu avea ce face, se uită pe monitorul din autobuz, aşezat în partea stângă sus, unde rulau diferite anunțuri publicitare şi nu numai. La un moment dat apar anunțurile cu copii dispăruți. Se ridică de pe scaun şi se apropie de monitor pentru a citi cu atenție. .... Vede că anunțurile erau publicate de "Focus - Centrul Român pentru copii dispăruți şi exploatați sexual" ce aveau site-ul www.copiidisparuti.ro ! Atunci îşi dă seama de intenția prietenului său şi îşi face cruce.

Coboară în Piața Kogălniceanu, nici nu se uită la florăria sa, îndreptându-se spre "Best Caffe", un internet-cafe spre Facultatea de Drept. Îl cunoaşte bine pe patronul de acolo şi îl roagă să-l ajute să acceseze nişte siteuri. Începe să citească de pe www.copiidisparuti.ro despre metodele de răpire, soluții dar şi că în anul 2009 în Europa erau 116 000 de copii dispăruți. Patronul văzând despre ce era vorba îi spune şi el câteva cazuri ce păreau incredibile.

Nea Ghiță părea cuzut în altă lume ! La final, patronul îi declară că dacă are nevoie de ajutor, să-l ceară. El, foarte revoltat, scoate toate floriile cu tot cu găleți şi le întinde pe trotuar. Scrie cu o cariocă pe găleți "Gratuite". Bea o cafea şi îi vine ideea să scrie pe florărie : "Mă sinucid ! Suntem întro țară săracă unde sunt mai mulți nebuni decât oameni săraci. Adio România !"

Urcă în autobuzul 69 pentru a ajunge în Obor. În Piața Obor avea un alt prieten, Nea Mihai, venit din Piatra Neamț. Cei doi s-au ajutat cu adevărat foarte mult în situații grele. Nea Ghiță primeşte cheia de la garsoniera prietenului său, pentru a se odihni până ce acesta vine de la serviciu. S-a întins pe pat dar nu poate dormi, uitându-se pe tavanul alb.

Încep să apară o furtună de întrebări în mintea sa : Cu ce e vinovată această fetiță pentru că eu nu am bani ca să-mi plătesc florăria ? Cu ce e

vinovată ea dacă s-a născut şi este nepoțica mea ? Cu ce e vinovată ea pentru că a fost aleasa ca victimă ? Ce vină are ea pentru că oamenii maturi nu ştiu să-şi rezolve problemele şi apelează fără niciun drept la aceste ființe neştiutoare şi fără apărare ? Pentru că pur şi simplu ea are viață, trebuie să abuzeze de ea alți oameni care poate au trăit de patru ori mai mult decât ea ? Ce vină are ea că pentru alții ea e doar un nume pe o listă sau o sumă pe un cec ? Ce vine are că a fost băgată întrun război pe care nu l-a cerut niciodată şi-l va pierde pentru totdeauna ? Ce vină are ea că nu este o căprioară ci o ființă umană ce va fi atacată de semenii ei mai rău decât poate ataca un lup pe o căprioară ? De ce sufletele asemenea ei sunt valorificate în kilograme de carne iar oamenii ce profită de pe urma lor sunt valorificați în kilograme de aur ?

Obosit de atâtea întrebări cu durere şi fără răspunsuri, transpirat, Nea Ghiță adoarme întrun final pâna ce vine prietenul său de la muncă.

- Ce s-a întâmplat ?
- Ministru vrea 20,000 de euro pentru ca eu să-mi păstrez florăria.
- Analfabetul ăla …? enervându-se la maxim Nea Mihai de 54 de ani. Ştii foarte bine că e o jigodie de om !
- Dar a venit şi cu o soluție. Eu am o nepoțică în satul meu, de 14 ani. Cică să i-o aduc eu lui ca să i-o trimită unui prinț arab. Eu primesc 30,000 de euro iar el 10,000.
- Şi tu îl crezi pe mincinosul ăla ?
- De astăzi nu-l mai cred. Mi-am dat seama că defapt el vrea să-mi răpească nepoțica. Părea sigur pe el şi era prea încântat de această afacere.
- Totul e o minciună ! Am mai auzit eu de poveşti din astea şi când încolo copii dispăreau.
- Vrei să-ți mai vând florăria ? întreabă emoționat Nea Ghiță.

- Încă mai întrebi ? Ştii foarte bine că te aştept demult. Am bani puşi deoparte special pentru tine.
- Vreau să mă mut în satul meu ca să am grijă de această nepoțică. Vreau să-i devin tutore legal ! Tu ştii, m-a strâns de mână ca să mă cheme la mâncare, am avut fiori pe spate, atunci când mi-a strâns mâna. M-am simțit ca un părinte !
- Foarte frumos sentimentul ! Am 7000 de euro. Îți ajung ?
- Cum să nu. Cu banii ăştia cumpăr materiale ca să îmi construiesc o casă nouă !
- Chiar mă bucur că iei această hotărâre !
- Dar ce fac cu fetița o perioadă ? Nu cred că e bine să stea acolo o perioadă.
- Trimite-o la mine la țară în Piatra Neamț pentru două-trei săptămâni. Ştii bine că fratemiu e primar şi mă ajută cu orice. Soția lui va avea grijă de fetiță. Îl sun să pregătească nişte oameni să vă păzească de cum intrați în județul Neamț. Vom apela inclusiv şi la nişte polițişti mai apropiați.
- Îți mulțumesc enorm. Sper să se termine odată ! Uite, ai actele de vânzare aici. Nu vreau să mai aud de florăria aia.
- Mulțumesc ! E cea mai bună veste. Fii liniştit, îi cunosc pe băieții din Kogălniceanu. Nu-l suportă deloc pe ministru. După ce vând florăria de aici, o să-ți mai dau 4000 de euro. Vreau ca tu şi nepoțica ta să aveți o casă frumoasă ! Ai aici 1000 de euro ca să te poți descurca cu transportul şi să mai plăteşti oameni dacă e necesar !
- Păi ...
- Înțelege prietene .... aici nu mai este vorba de bani ci de a salva o ființă umană ! Ia taxiul ! Nu mai pierde vreme !
- Doamne ajută ! îmbrățişându-se.
- Ne vedem cât de curând în Piatra Neamț !

E aproape miezul nopții şi Nea Ghiță ajunge la patronul sălii de internet-cafe.
- Te aşteptam ! Nu m-am putut abține şi ți-am răpit câteva flori ! spune încântat patronul ce-l aştepta cu o cafea.
- Cred că am nevoie de ajutorul tău !
- Câți ani are copilul ?
- E o nepoțică de a mea. Are 14 ani !
- Deci aşa ! Victimă de etnie. Pe piața neagră, inima unui copil sănătos, valorează imens. După ce ai plecat m-am documentat câteva ore despre copii răpiți dar am vorbit şi cu nişte băieți de la servicii speciale să mă ajute dacă am nevoie.
- Şi nu ...
- Nu au cerut niciun ban. Când e vorba de copii, lucrurile stau altfel. Trebuie să înțelegi, nu eşti singur aici. Ai cerut ajutorul şi zeci de oameni, la un singur telefon sunt pregătiți pentru tine ! Înțelege, nu e vorba de tine ci de demnitatea viitorului nostru ! îl convinge patronul. Să nu pierdem vremea. Am două maşini pregătite. Una de teren, unde vom fi noi şi una normală care va merge în spatele nostru, în caz că apar situații neplăcute !
- E perfect ! În noapta asta vom duce fetița în Piatra Neamț. Fratele lui Mihai va avea grijă de noi.
- Ah, cât mă bucur. E de încredere băiatul ăsta !
- Vom sta acolo o perioadă până se vor linişti apele !
- Să ştii că te-am simțit că ceva se întâmplă cu tine. Când un copil dispare, simt o atmosferă apăsătoare în aer. Parcă cineva e pregătit să mă condamne pentru că nu am făcut nimic pentru acel copil. Numai laşii implică copii în război ! replică nervos patronul.

Când au ajuns în sat, Nea Ghiță a rugat-o pe bunică să-i facă bagajele că va pleca în excursie în Braşov. Apoi, el s-a dus la vecinul de încredere, dându-

i 700 de euro spunându-i să-i găsească o echipă de băieți ca să lucreze la casa bunicii timp de o săptămână şi ceva. Să repare gardurile, să stea prin grădină, să zugrăvească sau să vopsească, orice numai ca ei să stea de dimineață până seară acolo. Îl mai roagă să o ia pe bunică la el pentru ca soția lui să aibă grijă de ea, atâta timp cât muncitorii vor sta la ea.

Peste trei săptămâni, dimineața, Nea Ghiță se afla în prima zi de muncă la Primăria din comuna Izvoarele, din județul Prahova. Nu era înca nimeni venit. Vede pe masă un ziar şi începe să citească titlul de pe prima pagină :
"Ministrul Economiei a fost arestat pentru traficul cu ființe umane".
Vine la el primarul foarte ferici şi îl bate încrezător cu palma pe umăr.
- Mă bucur imens că ai plecat din Bucureşti şi ai venit aici să îngrijeşti un suflet atât de nevinovat ! De orice ai nevoie, te voi ajuta ! Eu personal am depus dosarul pentru ca Florentina să primească o bursă specială ! Îi strânge mâna puternic, având ochii înlăcrimați. Tu, continuă primarul, pentru mine, eşti deja un model, iar în curând vei fi şi pentru alții. Îți multumesc enorm pentru că inspiri viitorul !!!

Panoul publicitar

Tanti Crina îşi sărută fiica apoi se îndreaptă spre primul tramvai din periferie. Îl aşteaptă în stația plină de beri sparte, seringi, prezervative, sânge şi de alte zeci de suflete ce merg spre centru pentru a munci.

E 8 Martie. Tanti Crina nu ştie sau… nu are şansa să ştie. După mai bine de două ore ajunge la sediul firmei la care lucrează de doisprezece ani ca femeie de serviciu. Intră în cabina ei de lucru, mică cât un lift de bloc. Transpirată, se aşează pe scaun, pentru a-şi trage răsuflarea.

În şapte minute iese din cabina de lucru cu toate cele necesare pentru a spăla pe jos, chiar dacă ultima dată când a spălat a fost acum paisprezece ore, după ce au plecat toți angajații.

Se face ora opt. Şeful firmei în noul lui costum intră pe hol. Se uită la ea în timp ce îşi întoarce florile, iar ea îi zâmbeşte ca o slugă spunându-i cele necesare. El, după ce se uită fugitiv la ea, îi dă din cap sec şi primeşte un telefon : „La mulți ani doamna Crina … Vintache ! (ea uitându-se în urma lui crezând că …) Vă aşteptăm azi la ora trei pentru o mică petrecere.”

În timp ce face mişcare prin interiorul firmei pentru a nu fi acuzată că nu munceşte, tot aude urări de ziua femeii, pițigăieli mondene, sunete prea feminine, urări a unor bărbați ce nu au avut timp să îşi cunoască colegele căsătorite.

În pauza de masă, tanti Crina se duce în cabina ei, scoate iaurtul încălzit de ieri şi colacii uscați, apoi se aşează pe scaunul ghemuit de atâtea lucruri.

Oare la ce se gândeşte ? La câți şefi cunosc numele femeilor de serviciu, sau ... câți din ei îşi amintesc că şi ele sunt femei ? În niciun caz dragii mei curioşi. Oricum sunt multe femei de serviciu care poartă nume de prințese.

În timp ce mânâncă iaurt cu aceeaşi linguriță metalică de doi ani, nu se gândeşte la 8 martie ci la fetița ei Delia, de şaptesprezece ani, care i-a oferit un mărțişor, acelaşi de anul trecut, acum câteva zile.

Îşi spune în timp ce se uită la oglinda de pe uşă : “Şi ce dacă e acelaşi mărțişor ? Ehe, important e să fiu sănătoasă şi să mă pot bucura în fiecare zi de fetița mea. La ce bun atâta bogăție ? Nicio hârtie nu mă poate îmbrățişa ca fetița mea dulce Delia ! ...”. După ceva timp dă din cap în timp ce muşcă din covrig asigurându-se că va cumpăra o maşină de spălat, dar nu în rate.

Ajunge la ora zece seara în stație, trece pe lângă panoul publicitar aproape de blocul ei unde erau agățate nişte covoare apoi intră în casă şi este îmbrățişată de Delia, după ce îi oferă o garoafă.

Acel panou e unul din panourile publicitare uriaşe din periferia oraşului ce au fost instalate acum câțiva ani doar cu scopuri politice apoi nu au mai fost utilizate decât de copii ca loc de joacă sau de oameni în scopuri casnice.

După cinsprezece ani, în aceeaşi zi de 8 Martie, tanti Crina bagă hainele în maşina de spălat, apoi iese din garsonieră pentru a se îndreaptă spre stația de tramvai.

Când termină de coborât scările blocului vede o altfel de lumină ce vine din stradă. Când se apropie de ea vede panoul publicitar încărcat de lumină şi cu text pe el :

„La Mulți Ani de 8 Martie tuturor Femeilor de serviciu ! La Mulți Ani Femeilor de serviciu ce au de crescut copii ; La Mulți Ani Femeilor de serviciu din universități ce visează ca măcar nepoții lor să ajungă la facultăți ; La Mulți Ani tuturor Femeilor de serviciu din instituții ce sunt condamnate să se mişte

mereu pentru a nu li se scade micul salariu pentru că nu îşi fac datoria ; La Mulți Ani tuturor Femeilor de serviciu ce lucrează în căminele studențeşti şi care în fiecare zi fac acelaşi lucru ; La Mulți Ani tuturor Femeilor de serviciu ce sunt obligate să zâmbească doar când sunt controale ; La Mulți Ani Femeilor ce lucrează în uzine industriale sau în mari centre comerciale unde mereu riscă să fie concediate datorită efortului greu pe care îl depun ; La Mulți Ani Femeilor de serviciu ce lucrează în bănci şi sunt obligate să se uite numai în jos ; La Lulți Ani Femeilor de serviciu din cluburi şi baruri ce curăță sticlele sparte de noi, cei care nici măcar nu le vedem ; La Mulți Ani Femeilor de serviu ce vor să facă cursuri dar nu au timp pentru a îşi schimba locul de muncă ; La Mulți Ani Femeilor de serviciu ce ştiu că vor munci până la pensie aceeași meserie etc. Acest panou publicitar este finanțat de un om de success a cărei mamă este femeie de serviciu. La Mulți Ani Mamă ! (Delia Enache)”.

Cred că va imaginați cât de bucuroasă a fost, mai ales că şi celălalte panouri care luminau periferia aveau acelaşi mesaj, primind şi telefon de la fiica ei Delia, plecată pe un alt continent. Însă, a avut grijă să nu întârzie la serviciu.

Portarul de la intrare, după mai bine de treizeci de ani, pentru prima dată îi spune La mulți ani, respectiv şi şeful ei oferindu-i un buchet de flori.

Ideea de a cumpăra spațiu publicitar în periferie şi nu în centru, a inspirat şi alți oameni de succes de a investi în asemenea locuri prin campanii civice evoluând în următoarele luni, spre campanii strict publicitare.

După mai bine de un an, tanti Crina, care avea acum bani din ce trăi dar ea atât ştia să fie, femeie de serivicu, nu mai era nevoită să meargă două ore jumătate până la firmă şi cinci minute, deoarece firma la care lucra îşi deschise un sediu în periferie, ca multe alte firme.

Fata lu` tata

Nu demult, dragii mei, în orasul Piatra Neamț din România, era o familie foarte bogată ! Acea familie avea o fată frumoasă, bogată şi invidiată de toți pentru că era deşteaptă și avea tot ce își poate dori o fată cu pretenții reale.
Ea a terminat liceul şi a promovat examenul de final cu nota maximă. Dar oamenii nu credeau în istețimea ei pentru că erau răi. Au acuzat-o că tatal ei bogat a plătit pentru ca ea să ia nota mare.
Familia ei a fost afectată o vreme de bârfitorii din oraş. Ea nu-şi făcea nicio problemă, continuând să citească foarte multe cărți, în acea vară, la bunica ei, întro cabană din munți.

Tatăl ei era îngrijorat pentru că ea nu se distra cu prietenii ei bogați ci doar învăța pentru admiterea la facultate din toamnă. El întro zi o întrebă :

- Draga mea fată, de ce ți-ai lăsat telefonul acasă, prietenii tăi te sună zilnic ca să ieşiți să vă distrați !

- Tată, dacă eu aş fi fost săracă aşa cum ai fost tu acum douăzeci de ani, când tu învățai tot aici, m-ar mai fi sunat aceşti prieteni ? Se uită cu ochii ei mari şi frumoşi, puțin înlăcrimați, la el, apoi pleacă în camera ei.

Vara s-a terminat repede, ea a fost admisă în primele locuri la facultatea de Psihologie din Bucureşti. Pentru reuşita ei, tatăl ei a organizat o mare petrecere în oraş, fiind invitați personalitățile oraşului. Cu multă educație, stil şi răbdare a trecut acea petrecere. La un moment dat, se duce în bucătărie unde era bunica ei şi îi spune :

- Ştii, bunică, cu banii de pe petrecerea asta, s-ar fi putut plăti o bursă unui copil ce face naveta zece kilometri pe jos zilnic până la şcoală, timp de un an de zile. Eu chiar nu merit aceste lucruri, nu am făcut absolut nimic … !

- Unele lucruri trebuie să se întâmple ! Tu trebuie doar să ajungi pe picioarele tale ! îi spune calm bunica.

La final, tatăl ei, i-a oferit cadou o maşină foarte scumpă, mai existau în țară doar zece modele ! A zâmbit când a primit cheile în mână, primarul oraşului rămânând cu gura căscată.

S-a despărțit de familia ei, i-a mulțumit prima dată bunicii pentru ca a primit-o în cabană să studieze, apoi mamei sale şi în ultimul rând talălui său.

- Mulțumesc tată pentru tot, întro bună zi ți le voi înapoia printro faptă care să îți ducă numele tău mai departe! Emoționată, fină în a-și ascunde lacrimile, îi sărută pe toți, urcă în maşina plină de lucruri şi porneşte spre Bucureşti, muşcându-şi buza.

- Sper să apuc vremea cand fata noastră va îndeplini această faptă ! spuse

bunica în timp ce oftează.
- Offf, bătrânii ăştia ... replică tatăl. Într-adevăr, doar bunica înțelesese privirea de final al nepoatei sensibile !

Ea ajunge în Bucureşti, în propriul apartament. Se adaptează repede în oraş dar şi la facultate. Primeşte bani de acasă dar cheltuie puțin, creându-şi propriul cont bancar de care nimeni nu ştie. Merge pe la petreceri mondene, vede fete ce vor să fie frumoase forțat pentru că au mulți bani, iar băieții prea frumoşi şi goi din multe puncte de vedere o plictisesc repede, dar păstrează o legătură cu toți.

Folosea maşina scumpă prin oraş rareori, şi atunci începeau să apar comentarii de pe stradă: "E fata lu` tata ! Nu are cum să o fi cumpărat ea !"

Toate acestea o enervau, o plictiseau, şi din acest motiv, folosea mai mereu metroul sau autobuzele. Cunoştea unele trasee de care nici localnicii habar nu aveau.

Se încrisese în clubul de şah al facultății pentru a întâlni studenți inteligenți, merse la teste de inteligență Mensa şi la concursuri de cultură generală. Colabora prin scrisori cu studenți din India, China, Mexic, Franța, studenți care erau olimpici. A reuşit să se facă remarcată repede pentru inteligența ei, însă nimeni nu şi-a dat seama cât de bogată este, ce apartament are sau ce maşină. Era genul de fată care ştia să zâmbească săracilor, oamenilor reali, să reziste bogaților şi să concureze cu elitele pe care le întâlnea din când în când.

Întro zi, trecând pe lângă Carrefour Orhideea, vede în curba din parcare, un tânăr îmbrăcat slăbuț, cărând două sacoşe grele. Opreşte maşina fix în curbă, începe să fie claxonată de mulți, ea coboară şi îl invită în maşină, punându-i sacoşele în portbagaj. Toți au rămas uimiți cum o fată aşa frumoasă şi bogată, invită în maşină un asemenea pricăjit ce îl înjurau mulți în gând.

El a rămas blocat, fiind timid, nu ştia ce să spună ci doar să asculte teleghidat de ea! Ea îi spune că îl duce acasă la el, întrebându-l apoi ce are în sacoşe. Acesta, ruşinos, îi spune că are cinci pâini, 7 kilograme de cartofi, o sticlă de ulei, ceapă şi orez şi că trebuie să îi ajungă pentru două săptămâni, că nu vrea să mai iasă din camin, pentru a înveța. Strălucindu-i ochii frumoasei, îl întreabă pentru ce învață. El răspunde că pentru Olimpiada de Astronomie din Europa, care va fi peste două săptămâni ! Aceasta devine şi mai curioasă şi îl întreabă dacă e olimpic pe țară şi dacă are dovezi. El a răspuns afirmativ.

După aproape o oră de mers prin Bucureşti, ei ajung întrun final în căminul din Măgurele, la 5 km de oraș. Toți băieții au rămas uimiți de prezența ei prin căminul foarte aglomerat şi murdar. Lasă bagajele în camera lui unde mai erau trei paturi, el îi arată toate diplome din clasa a cincea până în prezent şi atunci ea îl invită în barul de lângă cămin pentru a discuta.

– Observ că nu prea ai condiții de învățat ! fiind tot mai interesată de situația acestuia.

- M-am obişnuit de acasă, că noi suntem patru frați în aceeaşi cameră cu mama şi bunica noastră, răspunde foarte lucid, tânărul fizician.

- Eşti sigur că vei reuşi la această olimpiadă ?

- Mai mult decât sigur. Am putere, voință.

- Totuşi în cămin nu prea ai condiții de concentrare maximă, nu poți să ceri foarte mult de la tine când băieții din cameră fac foarte multă gălăgie.

- Aşa este, oftând.

– Îți propun un târg. Fii atent, dar şi serios. Am un apartament închiriat aproape de mine, e gol, are tot ce trebuie, internet, calculator bun, fără televizor evident, multe cărți de ştiință. Te invit să te muți în apartament ca să înveți. Mâncare îți aduc eu şi ce mai este nevoie, tu nu trebuie să ieşi din

apartament ca să pierzi timpul, şi astfel vei avea şansa să te cunoşti mai bine, să înveți mai bine, să concurezi cu tine însuți mult mai mult decât ețti obișnuit. Accepți ?

– Păi nu mă costă nimic ? Întreabă foarte entuziasmat tânărul de douăzeci şi patru de ani !

– Tu doar învață, de restul mă ocup eu. Acum hai să îți iei tot ce îți trebuie şi la colegi nu le spune nimic apoi mergem la o librărie mare unde cu siguranță sunt cărți pe care nu le-ai atins niciodată deşi ştii de ele de ceva ani.

El îşi ia lucrurile, cursurile şi manualele, dă mâncarea la colegi şi urcă în maşină apoi merg direct spre librărie unde era un raft întreg dedicat astronomiei. Fata îi cumpără toate cărțile pe care el le arată, enciclopedii, dicționare apoi spre seară merg întrun supermarket unde îi cumpără tot ce este nevoie, mâncare pe care el niciodată nu a gustat-o, multe fructe, brânzeturi, sucuri plus nişte haine. Îi arată apartamentul, îi spune regulile de riguare, îi indică să facă duş şi să doarmă ca apoi să se trezească mâine dimineață la ora şase pentru a îşi face un plan de învățare pentru următoarele două săptămâni.

- Te rog, nu spune la nimeni unde eşti, voi veni peste două zile la tine, te voi încuia în cameră, dacă ai nevoie de mine iți las acest telefon special cumpărat pentru tine şi mă suni. Mi-am luat un câine, în caz că vei avea nevoie de plimbare, evident nu cu mine, spuse ea hotărât, privindu-l fix în ochi. Nu vreau să te gândeşti la mine sau la această situație ci doar la evoluția ta. Vin peste două zile şi vreau să te găsesc cu cearcăne, dar ai grijă de sănătatea ta în acelaşi timp.

Aşa cum a promis, vine peste două zile la el şi îl găseşte învățând cu cărțile prin toate camerele și cu multe foi lipite pe pereți.

Ea, dură aparent, îl trimite să se plimbe cu câinele pentru o oră şi ceva în

timp ce îi pregăteşte nişte mâncare caldă şi îi schimbă aşternutul. Când s-a întors, atunci ea pleacă spunându-i să mănânce din ciorba caldă apoi să se odihnească pentru patru ore. Îl sărută pe frunte şi îi spune că ei vor avea timp să se cunoască după ce el va ajunge pe podiumul European.

Trecuse repede zilele, ea între timp a apelat la prietenii ei olimpici din străinătate pentru a îi trimite cele mai bune cărți de astronomie dar şi la tatăl ei pentru a îi trimite bani, spunându-i că i s-au stricat nişte piese la maşina ei scumpă. Tatăl i-a trimis evident mai mult decât trebuie, fericit că apelează la el.

A mers la Olimpiada Europeană de Astronomie din Franța cu ea şi după două zile el aflã că a luat locul doi, din cele treizeci de țări participante. Ea era foarte fericită de rezultatul lui şi spunea că va investi mai mult în el.

Timp de două zile au mers la munte şi la mare, apoi au revenit în Bucureşti pentru a se pregăti de Olimpiada Mondială de Astronomie din Africa de Sud. Din Europa, participa Franța, Germania şi România reprezentată de el.

- Îți mulțumesc mult pentru tot ajutorul de până acum, îi spune la un moment dat olimpicul.

- Stai liniştit, în sfârşit, după atâția ani mă simt şi eu utilă la ceva ! Dar să lăsăm mulțumire, războiul nu e terminat. Simt că îți lipseşte ceva pentru a te prăgăti la această olimpiadă ! Ce este ?|

- Într-adevăr! Echipa României niciodată nu a putut merge mai departe deoarece nu deținea nişte telescoape astronomice foarte scumpe. Eu dau totul din mine, dar nu e de ajuns pentru a ajunge pe podiumul mondial.

- Înțeleg ! Dă-mi detaliile telescopului de care îți trebuie şi am să văd ce pot face…

- Şi dacă voi ajunge pe podium, voi ajunge direct asistent universitar, multe

universităţi vor începe să apeleze la mine, deci voi avea un loc de munca, burse şi şansele vor fi altele pentru mine…

- Am înţeles. Tu fă totul şi eu încerc să te rezolv cu telescopul.

Ea de abia acum a fost pusă la încercare, iar acest moment îl aştepta demult. Merge în Turcia, la clientul ce o aştepta de câteva zile şi îşi vinde maşina la un preţ foarte bun. Apoi pleacă în Germania pentru a cumpăra telescopul şi se întoarce în România unde îşi închiriază o simplă maşină.

El a început să plângă de fericire când mâinile sale a ating telescopul astronomic.

- Nu avem timp de lacrimi, mai ai trei săptămâni, cheamă-ţi profesorul facultăţii

să ţi-l instaleze în balcon, sparge geamul care trebuie şi apucă-te de treabă. Şi îţi mulţumesc că mi-ai dat şansa să scap de maşina pe care o uram atât de mult.

Băiatul a încremenit de gestul fetei, dar şi-a revenit repede şi s-a apucat să înveţe. Ea era foarte fericită pentru ceea ce a făcut, plătise doar un sfert din banii luaţi de pe maşina.

Săptămânile au trecut repede, el învăţa tot mai mult şi era foarte fericit pentru descoperirile pe care le făcea. Ea i-a plătit drumul până în Africa de Sud şi au mai trecut câteva zile până ca ea să afle rezultatul.

Foarte emoţionată, află că el a luat locul doi după China, la Olimpiada Mondială de Astronomie. Pentru a îi mulţumi lui, ea vorbeşte cu decanul facultăţii la care era el şi mai donează o sumă de bani importantă din banii maşinii vândute şi creează primul laborator astronomic din Facultatea de Fizică. Pe uşă scria că laboratorul a fost creat cu ajutorul ”Fundaţiei pentru Olimpici”, fiind şi numele ei notat acolo.

Pe ea nu o interesa mulţumirile olimpicului ci era îngrijorată că nu va

gasi pe cineva asemănător. A păstratat mult timp legătura cu el !

Peste câteva săptămâni, ea trimite un manuscris la o editură cu numele de "Păcatul de a fi bogată". Cartea i se publică rapid, devenind rapid bestseller atât în România cât şi în Europa. Între timp ea a investit mult în fundația sa, având grijă acum de un olimpic în matematică. Când ea era puțin în vacanță, tatăl ei îi spune :

- Îți mulțumesc că eşti ceea ce eşti şi că mi-ai dus numele mult mai departe decât aş fi putut eu cu bani. Puteam să devin senator, dar la ce folos, fundația în care e şi numele meu, e prima care ajută doar olimpicii şi ajută mai mult decât aş ajuta eu !

- Trebuia să scap de aici, ca să îți arăt de ce sunt în stare ! Totdeauna am regretat că am bani şi că nu sunt un copil supradotat ! Dar măcar acum îmi îndeplinesc visul, acela de a îi ajuta pe aceştia…

Cimitirul

Mă uit în jur şi văd locul care se sperie de el însuşi. Cerul împodobit cu nori negri ce vin din partea cimitirului, pe un fundal albastru supărat, îi este milă de omenire, dar nu o iartă. Fac primul pas. Mă îndrept spre cimitirul din Suharău. Pământul încă mai zboară spre proaspătul mormânt. Crucea din lemn necăjit e îndreptată şi educată pentru veşnicie. Atmosfera apăsătoare şi sobră te apasă în provocări de producere a fricii. Intru în cimitirul ruginit cu gândul că nu e cimitir, îmi direcționez corpul spre dreapta, trec peste câteva morminte şi ajung la oamenii înmaronați de întâmplare.

Murdari de pământul galben, îşi îndreaptă privirile spre mine. Văzând că eu sunt cerşetor, îmi întind uşor, ca şi cum nimic nu ar mai conta, trei felii

de cozonac gras, apoi se adună în cerc cu gândul că-i voi lăsa în pace, lăsându-mă pe mine să mă bucur de pomană. Ies pe cealaltă poartă putrezită a cimitirului, acolo unde locul e pustiu de supraviețuirea omului. Casele lutoase sunt atrase de pământ la peste 300 de metri în vale, acestea fiind protejate de acest deal rezervat cimitirului ce stăpâneşte satul.

Cimitirul, străpuns de vremea învinsă de norii bogați, se retrage în sine pentru a face un consiliu special pentru noul venit, iar între timp, noaptea face un pas mare.

Eu, fiind pe un pământ arat, mă ascund prin nişte buruieni înalte, groase şi uscate şi luând poziția de culcat, îi văd cum se hotărăsc să plece. Noaptea se apropie, norii duri încă nu s-au hotărât să dea un verdict, iar omenirea plouată de plictiseală şi singurătate se bagă în pat mai repede.

Dintr-o dată se face beznă, iar eu mă odihnesc pe pământul arat, visând la un viitor

frumos, creat din urât, aşezând uşor capul pe umărul stâng.

Mă trezesc dintr-o dată speriat şi văd cum norii au fost fugăriți de armata stelelor şi a reginei Salena. Mă uit la cimitirul cu buruieni mai înalte decât crucile, care există datorită unor lumânări aprinse. Îmi aduc aminte de ceva şi tresar rapid din acel loc, cerându-mi scuze de la buruienile ce s-au lăsat pentru a mă ascunde.

Mă îndrept spre un locul de muncă luându-mi hârlețul. Îmi dau seama că norii nu şi-au îndeplinit sensul, iar pământul nu a primit lacrimi din partea cerului.

Ajung la mormântul proaspăt, las hârlețul păcătos, îmi fac o cruce, apoi iau coroanele aşezându-le într-un loc mai depărtat. Cele patru lumânări le scot din pământul măcinat şi le aşez pe cruce pentru a continua să lumineze

existența mortului, deoarece ele nu aveau nicio vină. Îmi pun căciula răpănoasă pe crucea vecină. Numai eu eram viu în acest cimitir…

Apuc hârlețul şi încep să fugăresc pământul negru, apoi mă întâlnesc cu cel galben, fericit că e ascuns de ochii omenirii. Îl salut, evacuându-l pe partea stângă a mormântului, până dau de lemn. Îmi dau seama că e capacul ce a încuiat o viață sărmană de om bogat. Între timp, tai din greşeală trandafiri albi. Mă opresc din curățenie, îi culeg şi îi pun sus, lângă cruce…Dintr-o lovitură, reuşesc să sparg capacul, apoi îl deschid cu greu.

Mă uit la mort. De abia îi văd cămaşa care e acoperită de o cravată mare şi de o haină de la un costum scump. Mă aşez pe el şi-l controlez. Încep controlul de la mână, luându-i ceasul, pentru că veşnicia nu suportă acest obiect. Îl controlez la buzunarele nefericite şi găsesc o batistă bogată în mătase, apoi nişte hârtii curate.

Fericit datorită acestora, mă ridic de pe mort şi mă îndrept spre lumânări. După ce
număr banii îmi dau seama ce comoară am găsit ; găsisem banii ca să-mi iau pâine de calitate pentru cincizeci de zile. Încep să strig de bucurie, ridicând mâinile pline cu bani în sus ! După momentele de bucurie așez mortul la locul lui, mulțumindu-i. Îmi aduc aminte că nu am râs de un an şi jumătate, decât atunci când am găsit o comoară asemănătoare. Îi ascund bine în buzunarul cămăşii pictate de natură. Îi iau cureua şi pantofii, lăsându-i pe cei vechi lui, ca să nu-i fie frig la picioarele reci.
Capacul îşi revine, trandafirii alunecă uşor din mâna mea şi nu-mi dau seama când pământul galben a fost aşezat pentru a doua oară pe sicriu. Mă duc în partea dreaptă a mormântului şi învelesc cu pământul negru, lutul uşuratic. Mormântul e acelaşi ca şi înainte…iar eu mai bogat şi mult mai viu.

Aveam experiența în a dezgropa morții şi a supraviețui de pe spatele lor. Am peste
35 de ani şi sunt un sărac care şi-a pierdut cumva familia, copii, casa din acest sat, din cauza violenței şi beției. Eram nevoit să practic această meserie de şapte ani, prin cimitirile vecine ale satului, locuind şi eu într-o cocioabă abandonată.

Peste câteva zile mă întorc în acelaşi cimitir trist. E întuneric. Luna e pedepsită de
norii răi veniți de la minister. Aerul rece îmi spune că va ploua. Azi a mai avut loc o înmormântare iar eu, aproape nehotărât, am venit să curăț mortul proaspăt, pentru a-mi asigura viitorul. Ajung la un mormânt sărac. Începe să plouă. De abia văd coada hârlețului. Îl înfing în pământul de pe mormânt şi văd că totul se schimbă.

Hârlețul nu mai e înfipt în mormânt ci într-o grădină cunoscută în care eu am început să să plantez un copac.

Crucile dispar, în locul lor cresc copaci, iar afară s-a luminat. Pământul e înverzit. Când mă întorc, văd o casă mare, o recunosc sip e aceasta. Copacii vii mă salută odată cu primăvara. Eu, inconştient, sap şi plantez copacul apoi mă îndrept spre casă.

Deschid poarta luminată a ogrăzii. Eu sunt încă tulburat de această lumină. Intru în ogradă. Văd o altă casă mare şi primitoare. Îmi dau seama că prima casă pe care am văzut-o e bucătaria. Uşa e deschisă, intru în ea şi o văd pe soția mea, deloc îmbătrânită, care face mâncare. Ea mă întreabă de ce sunt atât de murdar, iar eu înconstient îi spun că am ars nişte gunoaie. Îmi întinde repede nişte haine noi, mă sărută pe obraz în fugă şi îmi spune să mă schimb şi să vin la masă. Mă duc într-o debara curată unde mă spăl şi mă schimb.

Când ies afară, copiii sar pe mine ca şi cum nu m-ar fi văzut de mult timp. Îi iau în brațe şi de fericire îmi curg lacrimi. Nu-mi vine să cred ce se întamplă... Fata mea de şapte ani mă întreabă de ce îmi curg lacrimile, dar eu nu-i pot răspunde. Ea mi le şterge, iar eu rămân blocat. Băiatul de nouă ani îi răspunde în locul meu, că îmi curg lacrimi de la spuma de săpun.

Îi strâng tare în brațe de fericire şi îi sărut pe amândoi de multe ori. Le spun să se ducă la masă şi să nu-şi facă griji că vin şi eu peste câteva momente. Ei intră în bucătărie. Eu aproape speriat mă întorc în gradina înflorită de primavară.

Ajung la copacul plantat şi înfing hârlețul... închid ochii și îmi imaginez ...trecutul.

E beznă sacră. Cerul curge prin ploaie lungă. Sunt, lânga poartă, iar ploaia plânsă a trecut prin mine. Am început să plâng şi de durere m-am sprijinit de poarta din lemn, ce-i este milă că nu ştiu ce se întâmplă cu mine...Mă tot întreb dacă a fost adevărat. Îmi revin puțin şi îmi aduc aminte de acele momente. Mă gândesc mult.

Hotărăsc să nu mai fur niciodată de la morți și să am curajul sa fiu lânga familia mea. Era singura mea dorință, cea mai mare, aceea de a trăi lângă familia mea. Alt RAI nu mi-l doream niciodată.

Ploaia mă apasă mai tare ca şi cum mă fugărea. Bezna mă înspăimântă şi ea. Atunci fac un pas şi intru în cimitir. Când piciorul stâng atinge pământul din interiorul acestuia, revin în RAI.

Închid poarta veselă de la grădină şi intru în curte. Devin iarăşi fericit dar mult mai
luminat. Nu mai sunt plouat în suflet, nu mai ştiu de tristețe, nu mai sunt ud ...pur şi
simplu sunt în RAI.

După ce închid poarta mai bine, mângâi câinele ce venise la mine, apoi intru în bucătaria mare şi armonioasă. Masa era pregătită demult. Copiii strigă dintr-o dată fericiți "Tată !". Mă apropii de ei şi îi sărut. Soția mă aşteptă la masă. S-a ridicat de pe scaun, mi-a dat într-o parte scaunul meu, iar eu m-am aşezat pe el. Ea îmi spune fericită că mâncarea s-a răcit şi-mi mângâie părul, sărutându-mă pe frunte, apoi se aşează la loc.

Am început să mănânc cu poftă din… RAI !!!

Povestea unui violinist de stradă

Nu demult, întro seară, obosit fiind de la citit, am adormit cu capul pe masă. Mă trezesc speriat după ceva vreme datorită unui sunet ciudat. Mă ridic de pe scaun îndreptându-mă spre fereastra deschisă. Văd o umbră de om întors cu spatele care stă în picioare pe un colț de tomberon şi cânta atât de frumos la vioară. E înconjurat de gunoaie, de câinii calmi, apoi de oamenii încântați.

Fiind vrăjit de talentul său hotărăsc să merg afară pentru a fi mai

aproape de violonistul nopții unde găsesc mulți oameni iar luminile din blocuri încep să se înmulțească.

Aceste seri de vară calmă s-au repetat timp de câteva săptămâni. Mă culcam liniştit ştiind că mă voi trezi pentru foamea sufletului. Câteodată chiar îl aşteptam cuminți, ca mulți alții şi venea totdeauna după ora unu noaptea.

Lui Nea' Marin Violonistul, aşa a început să îi spună lumea, i s-a instalat o scenă, dar tot pe tomberon cânta. A început să fie înregistrat şi apreciat de critici, apoi promovat de canalele media, să i se dea bani şi mulți au încercat să-i afle viața, dar nu au aflat lucruri deosebite ; alții au dorit să-l lanseze în lumea muzicii clasice, însă nu a acceptat.

Sute de oameni veneau şi-l ascultau timp de 3 ore mirifice, apoi el pleca. O parte din ei rămâneau în acel loc până în dimineață, fiind zăpăciți de frumusețea sunetelor. Multe concerte au fost difuzate la televizor, vizitate şi de străini, iar numărul de spectatori a trecut la câteva mii, muzica lui luminând prin difuzoare bulevardele pline cu oameni.

În a cincea săptămână de grație pentru oameni, vinerea, era trecut de ora unu şi jumătate, iar el nu venise, mulțimea dezgolită acum de candoarea sunetelor aşteptându-l fără sens şi nici până astăzi nu a mai fost zărit…După două zile, i s-a găsit vioara cu un mesaj pe spate, scris de el cu un cui :
“Nu am vrut altceva decât să vă demonstrez că omul poate avea oricând suflet, trebuie doar să îşi facă timp pentru el !”
Nimeni nu a înțeles mesajul de pe vioară până când o pensionară ne-a spus că el cânta şi ziua la fel de frumos, doar că lumea era prea grăbită şi ocupată de munca de zi cu zi, pentru a-l admira câteva minute !

Nume: Andrei Alex MIHĂESCU (**Andremis Andrei**)

Publicaţii povestiri :

2005 : “Cimitirul” , în revista “Hyperion” – Botoşani ;

2005 : “Răpirea”, în revista “Joc Secund” – Dorohoi

2005 : “Visul”, în revista “Intertext” - Botoşani

2005 : “Violonistul”, în revista “Quanticipatia” – Iaşi

2006 : “Violonistul”, în revista “Jurnalul de Botoşani” – Botoşani

2006 : “Zborul”, în revista “Editor” – Dorohoi

2006 : “Violonistul”, în revista “Jurnalul Literar” - Botoşani

2007 : “Violonistul”, în e-revista “Pasager”

2008 : “Transformarea”, în revista “Jurnalul Literar” – Botoşani

2010 : “Cimitirul”, în e-revista “Faleze de piatră” – Bucureşti

2010 : “24 iunie”, în e-revista “Faleze de piatră” - Bucureşti

2010 : “Până aseară mi-ai fost tată”, în e-revista “Faleze de piatră” – Bucureşti

2010 : “Povestea unui creator de statui”, în revista “Absolut Cultural” - Botoşani

2010 : “Butonul”, “Mingea”, “Teleportare”, “Asfaltul”, “Revelionul”, “Clipitul” publicate pe blogul Cenaclului de SF&F Quasar, Iaşi